

Ժ Ա Յ Ռ

(Հ ե թ մ օ Ն տ ո Վ է ց)

Վիթխարի ժայռի կրճիկն փառուելով՝
Ոսկե առկիկ էր գիշերում խաղաղ:
Մրացաւ, գնաց առաւօտեան վաղ,
Կապոյճ երկնքում ուրախ խաղա-
լով:

Սակայն ծերացած ժայռի խորշոնում
Խոնար հեճճերը միայն մնացին:
Միայնակ, սուգուած մեֆի մեջ խորին
Հաշիւ է մեղմիկ նա անապատում...

Յարութիւն Թումանեանց

